

Beethoven

Die Geschöpfe des Prometheus, op. 43;
Tolv menuetter, WoO 7;
Tolv tyske danser, WoO 8
Svenska Kammarorkestern,
dir. Thomas Dausgaard
Simax PSC 1284 (to CDer: 65 og 38 min.)
1 2 3 4 5 **6**

Alle disse er fascinerende innspillinger: den slankere klangen fra et kammerorkester lar Dausgaard hente ut detaljer i teksturen på en måte som du bare ikke hører i et fullt symfoniorkester, og resultatet er at du lytter til musikken med friske ører – du hører saker du ikke

Brahms

Symfoni nr. 1 i c-moll, op. 68;
Liebeslieder-Walzer, opp. 52 og 65;
Ungarske danser, WoO1, nr 1, 3 og 10
Svenska Kammarorkestern,
dir. Thomas Dausgaard
BIS-1756 (65 minutter)
1 2 3 4 5 **6**

har hørt før. I Beethovens danser (*Die Geschöpfe des Prometheus* var hans eneste ballet) oppnår han en herlig barsk kvalitet i klangen, der du nesten kan høre Beethovens bondeopphav. Valget av Brahms' orkestrering av noen av Liebeslieder-Walzer er inspirert, fordi det

Tsjaikovskij

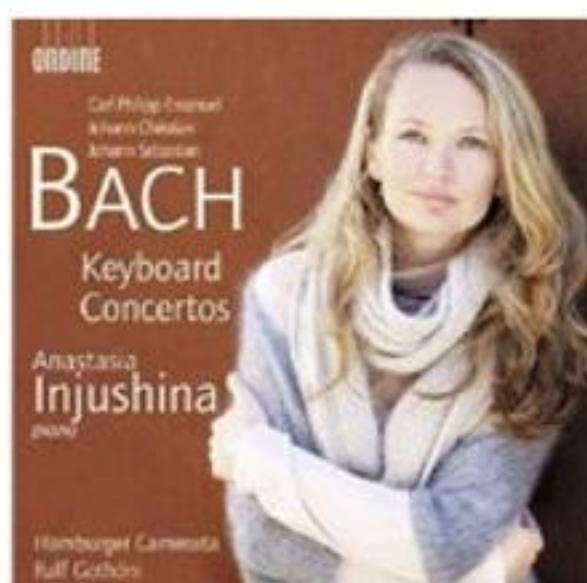
Symfoni nr. 6 i b-moll, op. 74,
'Pathétique'; *Romeo og Julie*
Svenska Kammarorkestern,
dir. Thomas Dausgaard
BIS-1959 (62 minutter)
1 2 3 4 5 **6**

legger noe sjeldent inn i den tiltrekkende gjennomsluktige klangen. Og to av Tsjaikovskijs i meste laget romantiske partiturer (trodde man) blir mørke, usentimentale dramaer. Øre-åpnere, alle tre.

C. P. E. Bach

Symfonier i e-moll, Wq187, og D-dur, Wq183/1; Obokonsert i Ess-dur, Wq165; Cembalokonsert i d-moll, Wq17**
*Alfredo Bernardini (obo), **Christian Kjos (cembalo); Barokkanerne
Lawo Classics LWC 1038 (58 minutter)
1 2 3 4 5 **6**

C. P. E. Bach Konsert i D-dur, Wq43/2;
J. C. Bach Konserter i D-dur, op. 7, nr. 3 og 5; **J. S. Bach** Konsert nr. 11 i E-dur, BWV.1053

Anastasia Injushina (klaver); Hamburger Camerata, dir. Ralf Gothóni
Ondine ODE 1224-2 (69 minutter)
1 2 3 4 **5** 6

Da jeg satte på disse CDene, reagerte jeg med et «Wow!» på den forbløffende kraften og energien i spillet: både Barokkanerne (uten vanlig dirigent) i C. P. E. Bach-platen og Hamburger Camerata under Ralf Gothóni i den andre, leverer forrykende åndfull musisering. Pussig nok henger begge programmene litt på midten: selve musikken opprettholder ikke elektrisiteten i åpningsinnslagene. I CDen med Barokkanerne plasseres konsertene mellom symfoniene, og når D-dur-symfonien fra 1776 starter opp, smeller musikken inn i gir igjen og vi suser avgårde i en vanvittig fart. Som kontrast, når alvoret i konserten av J. S. Bach følger to av sønnen Johann Christians, er det som om rektor fanger guttene mens de leker i sovesalen etter at lysene er slukket. Injushina er en stilig pianist (klær seg elegant også, etter coveret å dømme) og, med fare for å gjenta meg selv, både de norske og tyske orkestermusikerne spiller overdådig godt.

Tsjaikovskij *Souvenir de Florence*, op. 70; *Serenade for strykere*, op. 48
Nielsen Suite for strykere, op. 1
Trondheim Solistene
2L 90 (81 minutter)
1 2 3 4 5 **6**

To strykeklassikere av Tsjaikovskij, pluss den mindre kjente, men svært sjarmerende Nielsen-suiten, det første verket han våget å sette opusnummer på, i glitrende og spenstige fremførelser, innfanget i 2Ls alltid toppmoderne lyd på en plate som er så generøst fylt som teknologien tillater – anbefales på det aller sterkeste.

